

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна примірника
5 м. Чвертьрічна
передплата разом
з оплатою почт.
в краю 70 м; за
гранцею разом
з оплатою почт.
150 марок, поод-
иноке число 9 м.
В Америці 2 дол.
річно. Адреса Ре-
дакції і Адміні-
страції: Пере-
мишль, вул. Ко-
стюшка ч. 3.

Оголошення:
15 м, за один пе-
тітовий рядок
або його місце. —
Дрібні оголошен-
ня по 2 м від сло-
ва. — Хто шукає
праці, платить по
1 м від слова.
Оголош.: більшим
друком платитися
подвійно. Опові-
стки товариств
платитися по 1 м
від слова.

політично-економічний орган.

Аптика під „Звіздою“
— ЙОСИФА МАШЕВСЬКОГО —

управитель
магістер **Кароль Візель**
— вул. Францішканська ч. 24. —

поручає всі артикули, входячі в круг
аптики. При аптиці ДРОГЕРІЯ.
□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Трудова монархія.

Вячеслав Ліпінський це мабуть по М. Грушевським найсильніший інтелект на Україні. За часів фактичної укр. державності займав він місце посла у Відні, а по огиднім морді сповненім д. 29. червня 1919 урядом Петлюри на однім з видатніших укр. патріотів і борців за незалежну Україну, отамані Петрі Болбочані, подався до димісії, бо не хотів брати відвічальності за невідвічальні вчинки людей, що посліпили від партійної ненависти. Тепер живе Ліпінський в Австрії на еміграції і є провідником партії хліборобів-державників, якої органом є неперіодичне видавництво «Хліборобська Україна». В першій збірнику Х. У. знаменна є вступна стаття Ліпінського п. н. «Листи до братів-хліборобів». Тому що партія хліборобів-державників як партія реальних політиків була руйнівною демагогією зовсім відсунена від будівництва укр. державності, і тому у нас мало знана, познакомлюємо наших читачів з її думками про укр. державність.

По думці хліборобів-державників українська державність існувала фактично тільки за Гетьманщини, не вважаючи на всі помилки зроблені тоді гетьманом. Але з часом ті по-

милки можна було направити і збудувати сильну укр. державу. Це не вдалось головним чином через опозицію, а потім збройне повстання української соціалістичної демократії, яка сповнила тільки руйну роботу, бо знищила укр. державність, довівши її до повної залежності від Москви і Польщі.

Два провідники укр. соціалістичної демократії — Винниченко і Петлюра — піднявши вкупі й однодушно повстання проти Гетьмана України, опинились тепер у двох смертельно ворожих собі таборах, які можуть довести укр. нарід тільки до братовбивчої боротьби, а укр. державність до загибелі. Винниченко і Петлюра — це нащадки москвофілів і польонофілів з XVII ст. — це нащадки Брюхо-вельких і Тетерів, котрих політика довела до поділу України між Москву а Польщу. Український нарід, що в XVII ст. був нездатний об'єднатись у боротьбі за свою власну державу, мусів на довгі століття попасти в неволю. Це грозить і тепер укр. народові, як що він не об'єднається до спільної цілі, до будови своєї від нікого незалежної держави, яка одна може забезпечити йому вільний розвиток і яка одна може вратувати його

від самовинищування і остаточної загибелі. Тому кождий Українець повинен оглянутись на пройдену путь нашого державного будівництва, зясувати собі всі помилки, які зроблено дотепер і повести працю укр. державного будівництва так, щоб дійти до сильної укр. державності.

Розглядаючи критично демагогічну роботу олігархії соціалістичних партій, треба ствердити, що вона держалась при власті тільки при допомозі сил зовні: з початку, за часів автономізму держала її нерозложена ще вкрай армія російська, потім німецька до гетьманського перевороту, а за часів Директорії армія галицька. «І може — пише Ліпінський — одним із наших найбільших національних нещастя останніх часів було те, що соціалістичний республіканський наддніпрянський уряд втягнув у свою півнаціональну руйнуючу політику **ОДИНОКУ**, що це була лишилася, **національну силу й гордість нашу — Галицьку Українську Армію** — армію виховану в прийнятій від давна Галичанами самостійницькій державній ідеології, армію патріотичну і національну, що одначе в справах наддніпрянських проявила стількиж героїчної посвяти й доброї волі, скільки темноти і несвідомости». Ці додатні і відемні прикмети галицької армії використала руйнівницька дема-

Наше селянство.

Недавно була в „Укр. Голосі“ влучна стаття: Чи ми є нацією?, яка являється білим круком в нашій журналістиці, де про нас інакше не пишеться як лише або в чорних жалобах на нашу гірку долю і кривду, або в переборщених похвалах. Я вважаю це для нас як нації не менше шкідливим, як всі ворожі зятії на наше національне існування. Це прямо для нас отруя, котра вже нераз виявила свою їд на зверх. Ми граємо роллю розвезеної дитини, котра, чи вікно стовче, чи яку инчу шкоду зробить, а все стріється з поблажливістю вибачливої матері, а навіть з похвалою. Маймо вже раз відвагу сказати собі правду в очи, що не так воно у нас водиться, як повинно бути, а певно не оден вдариться в груди і воно настане у нас краще.

Чи є ми нацією? Наша нація, як і кожда инча, складається з інтелігенції більшої і меншої заробляючої головою на хліб, з робітництва і селянства. Шляхти у нас нема, бо ми народ демократичний. До того ми народ хлопський, бо найбільша часть народа, то селянство, хлопи-хлібороби. В наведеній вище статті доторкнувся автор духовенства, а я зверну увагу на наше селянство, котре в головною і найбільшою частю народної маси. Не говорю тут про всіх селян і хай не ображаються ті патріотичні одиниці із селянства, що розуміють національний обовязок і сповняють його совісно і на честь собі самим. Говорити буду про загал селянства, котре про обовязки супроти своєї нації нічого не хоче чути.

Народ, котрий хоче заслужити собі на назву „нації“ перед світом, мусить сповняти свої обовязки супроти себе самого. Та не лише ті горожанські обовязки, за якими стоїть езекутор з палицею і вони мусять бути сповнені, але ті патріотичні,

за котрими стоїть лише такий езекутор, що називається совістю і почуттєм патріотичного обовязку. Нація поневолена, невласновільна, якою ми тепер стали і якою були до 1. падолиста 1918. инчого езекутора не має, а того не всі хочуть слухати. Загальна деморалізація, поглиблена світовою війною, забила в людині не то совість але і почуття сорому. Нажива і нажива, гроші і гроші! Здобувається їх хочби прийшлося рідну маму продати. Хочті гроші, якими нині орудуємо, мають малу вартість, хоч можуть впасти ще нище, то пусте, щоб лише їх багато, цілі мішки. Усюди зарвати, заобогатити без великого труду, усюди щось зарвати, а нічого не дати, то клич, від котрого не багато лише одиниць відвертається з обмерзінням. Розуміється, що серед такої горячки наживи загал нації оглух на стони тих нещасних братів своїх, членів української міліонової семі, що терплять, томляться і гинуть в нужді, в тюрмі, або хоч і на волі, то голодовою смертю вмірають. Загал забув за обовязок прийти з допомогою терплячим, бо на тім нічого не заробиться, а треба щось дати.

А ще до війни дивували ми світ, що ми власними засобами без допомоги уряду створили тільки. Ми вдержували часописи, видавництва, приватні школи. — Ми дивували всіх вислідами нашої праці, та колиб заглянути так до касових книг того часу, то показалосяби, що далеко не цілий триміліоноувий народ український в Галичині до того причинився. Велитенський процент нашого населення відносився до цього руху байдужно, велитенський процент навіть не мав про те поняття, що така робота робиться.

Тепер у цьому страшному лихолітті стало ще гірше. Усього є більше. Ми крім тих завдань, які мали перед війною, з додатком спорадичних страйкових, та повиборчих процесів, дістали ще додаток: інтернованих, полонених, засуджених, безробітних, вдів та сиріт, і калік інвалідів. Так само зросло

число байдужих, а рівночасно наші засоби зменчилися, бо нині хіба паскареви та харбарникови добре. Дотого ще виїмковий стан і цілковитий розрив звязку між селом а містом, між селянином а робітником доконали решти. Щоб це лихо як так полатати, повелось нашій інтелігенції у Львові заснувати Горожанський Комітет краєвий у Львові з такими-ж комітетами повітовими, яких ще нема. Той комітет, одинока наша можлива організація, переняв на себе виповнення всіх тих вище наведених цілей. На це потреба велитенських засобів, великого мішка. З тих виказів датків показується, що до цього мішка найменше вложили селяне. А однак комітет несе поміч для всіх, а між тими, що помочи потребують, є велике число селян. Багато їх мучиться по криміналах, по таборах інтернованих, багато селянських синів гине в таборах полонених.

При нинішній дорожнечі на все, кожде зерно має вартість і поміч в натурі більше значить як грошевий даток. Гроші мають що раз меншу вартість. Таких середників, особливе поживи, можуть достарчати лише хлібороби. На жаль треба сказати, що селяне або нічого не дають або дуже мало. Ми ще не хочемо забути, що банкнот з цифрою 20 викликавав колись пошану. Нині така цифра зійшла до нуля, і кварта круп коштує далеко більше. Наші селяне, коли й дадуть яку псу-муху, то лише в грошах, бо за кварту круп у місті дістануть у трое більше. Це дуже сумна поява, що наші селяне так мало показують серця до тих нещасних селян, що мешкають в земляних ямах, пухнуть з голоду, тих нещасних селян, що мучаться по таборах інтернованих, по криміналах, по таборах полонених. Чи на це все сама інтелігенція має складати?

Яка тому причина, що така байдужність до свого опанувала загал нашого селянства?

До того причинилася демагогічна метода освіти нашого селянства.

гогія, щоб розвалити укр. державність. Але збудувати щось нового на тім порожнім місці не змогла. Не тому, щоб не було людей спосібних до цього, але тому, що руйники — це люде, між якими панує протигромадський, завидючий, зловний, а разом з тим облесливий, брехливий і рабський дух. І цей дух вложив на новітніх Брюховецьких і Тетерів той самий обов'язок, який брали їхні історичні прототипи: повбивати й зліквідувати своїх «недемократів» — Сомків, Нечаїв, Немиричів, Богунів, Нелюбовичів-Тукальських, Дорошенків, Орликів, — фізично знищити й злобою своєю оплюгавити всіх, хто цілою душею вірив у свою власну вільну, незалежну, велику й сильну Українську Державу — і тих хто за таку державу не з примусу, а з власної волі, не хвилевою агітацією, а працею цілого свого життя боровся.

Супроти таких протигромадських і руйних інстинктів укр. пайдократії, Ліпінський не вірить в будучність і можливість укр. народної республіки.

Але вважаючи одночасно, що без власної держави нема і не може бути укр. нації, тому на єдиний хліборобський доземлі міцно прив'язаний і з праці на рилі а не з політики живучий стан спадає завдання будувати українську державу і то таку, яку цей стан по духу, по психології і по своїм обичаям привик мати та бачити.

Не може бути хліборобського господарства без голови-господаря — не може бути без господаря й держава. Тому хлібороби-державники є «гетьманцями» і тому оце будуче укр. гетьманство-господарство уявляють собі в формі наслідственої монархії.

Господар-монарх укр. землі повинен стояти понад суспільними класами, понад партіями, понад цілою укр. землею, понад цілою укр. нацією. За свої діла він повинен нести відповідальність і перед своїм потомством, перед своєю сімєю, перед своїм сином наслідником так, щоб за будучину нації, на чолі якої він стоїть, відповідала своєю будучиною і його сім'я.

Тільки господар української землі — тільки український монарх може сотворити силу, без існування якої свобода це безладдя. Тільки одна людина, один провід, одна воля, тільки він господар може сотворити підставу держави — сильну укр. армію.

Щоби наше селянство підбадьорити і спонукати до участі в національній роботі, ми пустили клич: «не бійсь хлопе! з ґрунту тебе ніхто не вижене». Загал зрозумів це фалшиво. Йому здавалося, що хлоп справді такий великий пан, що його з ґрунту ніхто не рушить, що на своїм ґрунті він певно сидіти ме, чи тут буде Австрія, чи Україна, чи Польща, чи Москва. Тимчасом показалося, що з ґрунту не конче треба виганяти, бо може таке зайти, що властник сам втече. Було таке ще перед війною за америчької еміґрації. Тепер ще гірше, а може бути ще гірше. О цю фалшиву зрозумілу певність непохитності на своїм ґрунті розбивалися наче о твердий камінь всі кличі до боротьби за кращу долю. «На що мені цього клопоту, коли ніхто мені ґрунту не забере». Це викликало конкретну байдужість і самолюбство у селянського загалу, з чого показується тепер велика шкода для цілого народу.

Другий клич демагогічний то той, що ми не знайшли инчого способу втягнути селянина до товариства, лише вказуючи йому на безпосередню матеріальну користь. Ми не могли спонукати до того нашого селянина словами: «в товариствах сила народа, з них користати будуть ваші діти і внуки» — а лише так: «впишиш до Просвіти, а дістанеш на рік стільки книжок і великий календар, то все за ринського, а за ринського цього в склепі не купиш — впишиш до товариства задаткового або якої инчої кооперативи, а за це дістанеш позичку. — А вже як запишешся до сільського господаря, то мати меш цілу фіру всячини.»

Лише при засновуванні «Січей» того не було, і народ до них горнувся без огляду на матеріальну користь, але не треба забувати, що у Січах було діло з народом молодим і палким, ідейним. Показується, що як стали старі заскоружлі голови минатися, то можна було до молодших ин-

І тільки стоячи сам оден на чолі тієї армії, він буде авторітетом, що забезпечить свободу укр. громадян, бо свобода без гарантії авторітету, це пустий згук без ніякої вартости. Він буде господарем національної праці. Працюючи сам як людина, що стоїть на чолі армії й державної адміністрації, він працює цілою нацією охороняє на зовні й забезпечує потрібний їй порядок і спокій у нутрі. А як і у яких формах має виконуватись ця праця — про це нехай рішають самі працівники, укр. громадяне.

Як бачимо, хлібороби-державники приклонники трудової монархії. Не ідентифікуючись у всім з їх політичним світоглядом, констатуємо, що по сумних досвідах за 3 минулі роки також загал нашого громадянства чимраз більше освоюється з цією думкою.

Східна Галичина.

Рада Союзу Народів, що збирається на сесію на другий тиждень, буде радити над меморіалом укр. делегації в справі самоозначення Сх. Галичини. Комісія справ заграничних варшавського союму ухвалили на внесок ґр. Скарбка доповнити польську делегацію одним з послів, що знає «докладно справи wschodniej Małopolski». Виїде на ці наради також делегація уряду ЗОУНР.

Також Найвища Рада буде радити над цією самою справою в марті. Пражська «Трибуна» доносить з Лондону таке:

Сконфісовано!

Англія буде заступатися перед Найвищою Радою за рішеннями з 25. червня 1919, з 11. липня 1919, з 20. листопада 1919 і 10 серпня 1910. Показується що деякі рішення не мають навіть тимчасової важности і що вони були знесені пізнішими рішеннями.

чими не демагогічними кличами говорити.

Інтелігенція стала засновувати шкільні бурси. Для кого вони були призначені? Як найменше для інтелігенції, а найбільше для селян. А мимо того загал селян ними не журився дуже. Хто хотів помістити там дитину, йшов просити «панів», щоб менше взяли, хтож не мав дитини до бурси, то вона його так обходила як торічний сніг. «А що мені до того, а на що мені бурси, хай пани тим клопочуться, коли їм того треба.» А ті бурси як раз були на те, щоб селянським дітям уможливити дорогу до освіти та до кращої долі.

Таке саме тепер з горожанськими комітетами. Чим допомогти тим великим тисячам бідуючих і голодуючих, з чого удержати приватні школи? «хай «пани» тим журиються, мене ще не замкнули, я не маю дітей до школи, а коли треба буде послати то заплачу, що на мене випаде.»

Замкнули багатого газду, в тюрму, кличе до себе адвоката і каже:

— Пани, скажіть там в Горожанським Комітеті, щоб мені прислали їсти, як виїду, то заплачу, я газда.

— А багато ви, батьку, зложили на той Горожанський Комітет?

— Я не зложив нічого, бо не було потреби. А приходили до вас в село заклички до складок на Горожанський Комітет?

— Та приходили письма, тай я їх читав, але хто там сподівався, ще мене таке нещастє стріне...

Ось вам зразок самолюбства.

Виходить на таке, як у св. письмі про страшний суд говорить. Тоді Господь скаже:

«Я був голодний, ви мене не нагодували, я був спрагнений, ви мене не напоїли, я був в біді, ви мене не допомогли.

«Колиж ми тебе Господи бачили голодного, спрагненого, або в біді?

Англійський уряд справ заграничних на запитання дневників заявив, що нема ніякого акту з підписом Англії, якимби признано Польщі зайняти Сх. Галичину і завести на тій області польську адміністрацію».

Це донесення «Трибуни» потвердив диктатор Петрушевич, котрий в розмові з редактором «Deutsches-Volksblatt» сказав отсе: «Справа Сх. Галичини буде незабаром вирішена, як не на льондонській конференції, то певно по підписанню мира між большевиками а Польщею. Англія стоїть на становищі, що на Заході тільки тоді може бути мир, коли буде запевнений мир на сході. Тому зі Сх. Галичини має бути утворена неутральна держава і поставлена під надзір Союзу Народів, евентуально міжнародної комісії, яка буде складатись з представників сусідних держав».

Про становище держав коаліції до Сх. Галичини сказав диктатор таке: «Франція стоїть на становищі, що Сх. Галичина не може бути прилучена до Польщі, але з другої сторони бажає, щоб Сх. Галичина була провізорично під польською адміністрацією аж до того часу, коли управу перейме дефінітивна укр. адміністрація. Інші держави ставляться до нашого самоозначення дуже прихильно. Вони є, як думаю, проти польської адміністрації. Італія і Япон є за негайним признаннем нашої самостійности, а Англія є за провізорією, по якій управа з рук польської держави має бути передана укр. народові».

Врешті знаменне є донесення «Deutsches Volksblatt» з Женеви, що міністер закор. справ Чехословаччини, Бенеш виїхав до Лондону, де має відбутися конференція з англійськими дипломатами. Предметом переговорів буде справа признання Чехословаччині тимчасового протекторату над Сх. Галичиною, яка має бути неутральною державою.

Пам'ятайте про пресовий фонд «Укр. Голосу»!

НАРОДНИЙ БАЗАР

стovar. зареєстр. в обмеж. порукою

В ПЕРЕМИШЛІ — В НАРОДНІМ ДОМІ веде книгарню і антикварню, склал паперу шкільних та канцелярїйних приборів і пр. Приймає в члени, уділ 50 М. Вкладки опрoцентовує 4% від ста.

Тоді вони почувють:

«Як ви не підпомогли потребуючого ближнього, то начеб мені самому помочи відмовили — йдіть від мене гет прокляті!

На наші пекучі потреби теперішньої хвилі, на купно хліба, теплої одежи для нещасних братів наших, на рідну школу і т. і. складає, як показують викази, переважно мійська інтелігенція. А як воно було, колиб ця інтелігенція сказала: «вибачайте, люде добрі, а ми лише для своїх, для інтелігентів складаємо? Якийби з цього виїшов крик на цілий світ про самолюбство інтелігенції, що робить різницю між «паном» а хлопом.

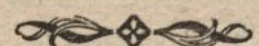
Але селяне знають, що до того не прийде і тому їх загал каже собі, най складають пани, а моя хата з краю... Оповідав мені оден наш чоловік, що вернув з румунського полону. Там були і Турки. Вони діставали підмоги від своїх турецьких комітетів, а наші не діставали нічого від земляків.

Схаменіться, селяне, і не дайте засоромитись Туркам. Тямте, що ваші брати такі самі хлібороби, не «пани», помірають з голоду в неволі. Яка кварта збіжа не зубожів тебе, хоч не візьмеш за неї «великих грошей» в місті, а нею обітреш хоч одну слезу голодуючого брата.

Ще одна біда. Не оден скаже:

«Давбим, та не знаю кому».

То пуста вимівка. Зберіться кількох і зложіть собі комітет свій на селі, зберіть по жмені зерна і привезіть до міста, та віддайте горожанському комітету, а це певно дістанеться вашому голодному братови хоч не в тім місті в тюрмі, то в инчому. Витолкуйте собі вже раз, що такого тягару на саму мійську інтелігенцію звалювати не можна, бо бачите з того, що вона у вас на торзі купує, що не в гаразді вона живе. — О.

КАВАРНЯ „ГРАНД“

— БРАТИВ БОРНШТАЙНІВ —

поручається Шан. Громадянству.

Що дня вечером КОНЦЕРТ.
Добірна кава, чай і інші напитки. —
Часописи кравів і заграничн

Всеукраїнська Національна Рада в Відні а Рада Республіки в Тарнові.

У Відні радить далі Всеукр. Нац. Рада. На засіданні останнього тижня ухвалила вона маніфест до всіх народів світа, в якій заявляє, що укр. нарід Галичини ніколи не зречеться права на самоозначення й незалежність. Ці наради у Відні, де кождий член Ради може свобідно висловити свої думки, є виразом опінії цілого великого Українського Народу і тому мають велике значіння.

Такого значіння ніяк не може мати Рада Республіки, яка тепер радить в Тарнові. Бо по перше, в ній не є заступлені всі укр. землі, а тільки дві чи три партії, а по друге більшість членів цієї Ради є матеріально залежна від гол. отамана Петлюри.

Але що то говорити про членів Ради, коли навіть сам Петлюра, відкриваючи Раду і говорячи про консолідацію, не мав не то цивільної але військової відваги, щоб сказати, що ця консолідація має обняти всі укр. землі, не виключаючи Галичини, Волиня, Холмщини і Підляша. І не зрозуміла нам душа цього чоловіка, котрий замість прилучитись до Всеукраїнської Ради, воліє оточуватись в Раді Республіки шістьма своїми міністрами, своїм адютантом Романченком і грати ролю монарха, не оглядаючись на це, що армія бажає на його місці мати чоловіка, який не тільки хотівби але вмівби вести перід в визвольній боротьбі.

Говориться від давна про димісію Петлюри, але Петлюра про цей не думає а його приклонники покликаються на це, що повстанці бажать собі Петлюри. Про цих повстанців пишуть нам з пикулицького табору таке: „До табору в Пикуличах прибули якісь „дядьки“ одягнені дуже вбого. Побували вони з початку у головного отамана Петлюри, а тепер обіжджають всі табори. Улаштувуть вони бесіди і представляють себе представниками від повстанців ріжних губерній України. Безмірне розхвалювання імени гол. отам. Петлюри наводить підозріння, бо дядьки взагалі не дуже то охочі даремно кого-будь хвалити, а тут це й подорожують по всіх таборах. Говорять ці добродії дуже красно. Треба надіятись, що цей маневр Петлюри не вдасться, бо „щирі“ дуже пересоліли і самі козаки про щось перешептуються. А дехто то й просто скаже, чомуж сам Петлюра не приїде, а послав цих сфабрикованих мужиків“.

Що український нарід невдоволений з большевицької влади і ворожо ставиться до неї, це певне. Але які дані має Петлюра, щоб тим повстанцям прийти в поміч і піврати їх за собою. Навпаки — трилітній досвід навчав, що Петлюра нічого путнього не вмів зробити для укр. державності і тому сам повинен причинитись до того, щоб всі сили зєдинились під проводом иншого чоловіка, котрий своїм політичним і стратегічним таланом, при помочі приятних нам чужосторонних елементів, зуміє відбудувати укр. державність. Всеукраїнська Рада, доповнена членами Ради Республіки, повинна знайти такого чоловіка.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Большевики роблять собі кпини з мира. Оноді бездротним телеграфом пустили в світ побрехеньку, що мир між Польщею і большевиками вже підписано в Ризі. Це так втішило деякі польські газети, що надрукували цю вістку грубезними буквами. А тимчасом в Ризі нікому з делегації польської і большевицької ще-й не приснився мир, бо большевики перетягають наради, аби дочекати до весни. Рівночасно доносять з України, що большевики безнастанно приготавляються до війни і мобілізують мужчин до 45. року життя.

Рівночасно французькі газети доносять, що відкрито велику большевицьку організацію, яка обіймає всі західно-європейські краї.

Головна квартира цієї організації була спершу в Штокгольмі, а тепер перенесено її до Брєми. Ця організація є уладження на військовий лад і є під командою одного чоловіка.

Найвища Рада в Парижі присудила Німеччині заплатити воєнного відшкодування 226 мільярдів марок в золоті, а крім того 12% від вивожених на продаж німецьких товарів. Хоч та сума розложена на 42 річні рати, але вона так велика, що тяжко її подумати. Коли взяти під увагу, що теперішня паперова марка німецька має ледви 14 часті вартости золоті, то Німці мусілиб заплатити 3000 мільярдів паперами. Це така сума, якої ніхто ніколи не в силі заплатити.

На Найвищій Раді Льюїс Джордж був противний, щоб накладати на Німеччину такі тягарі, але французька впертість перемогла. Та від ухвали до заплати далеко і Німці впрост заявляють, що парижська ухвала їх не обов'язує і всю надію покладають на Америку, яка противиться ухвалі Найвищої Ради. А саме Америка є за тим, щоб на рахунок відшкодування почислено Німцям вартість відібраних кольоній в Африці і підводних каблів, що все разом представлялоб вартість около 80 мільярдів. До цього Німці малиб заплатили готівкою 75 мільярдів в 15 річних ратах, але на те требаби їм уділити позичку. Шож-до 12% оплати від німецьких товарів, то Америка протестує, бо цю суму заплатилиб краї, до котрих вивоженоби німецький товар — отже між ними й Америка. Взагалі політика Америки йде наперекір французької політики. І то вже тепер, коли ще президентом є Вільзон. А шож буде, коли обійме владу новий президент Гардінг? Американські часописи пишуть, що він всі ухвали мирової конференції буде вважати непотрібним свистком паперу.

В Ірландії зникла надія на порозуміння, яким дурилися Англіїці. Президент ірландської республіки де Валера видав маніфест, яким звиває всіх земляків до єдності і карности супроти нових небеспек і перестерігає всіх перед якоюнебудь уступчивостю в справі незалежности Ірландії. Рівночасно ірландські газети п'янують всіх ірландських хрунів, котрі хотілиб за гроші робити угоду коштом ірландської незалежности.

В Чехії, як доносять «Народні Лісти» шириться дуже протикатолицький рух. Нова народна церква щодня зискує багато ісповідників. Кажуть, що в тім напрямі працює теж уряд, бо бажає, щоб перед загальним списком людности нова церква виказала як найбільше віроісповідників. В Чехах буде набором побудована перша крєматорія т. є. заклад, в котрім будуть палити тіла небіжчиків. В тій цілі завязалось окреме товариство з капіталом пів мільона корон. Крєматорія буде побудована в Пардубицях.

В чеськім сенаті прийшло до великої бучі. Привід до цього дало отсе: Німці внесли нагле запитання до міністра справ військових, чому пересувається військо на область заселену Німцями. Але коли прийшло до голосування, то чеські сенатори переголосували німецьких і їх внесення впало. Тоді німецькі сенатори зірвались зі своїх місць і счинили таку бучу, що треба було перервати засідання.

Болгарія стогне від тягарів, які на неї наложив обов'язок удержувати окупаційне військо Франції и Англії. До тепер видатки на цих дармоїдів виносять 25 мільонів. Тому болгарський уряд поробив старання в Парижі, щоб цю армію зменшено, бо й так вона байдаки бе. От в Софії «урядує» велика комісія морська до нині, хоч Болгарія вже перед двома роками переїнула свої воєнні кораблі на кораблі торговельні.

Вилєнщина позбудеться небаром «бунтівника» Желіговського. В Парижі перековано Пилсудського, що Желіговський мусить

опорожнити Вильно і околицю, бо цього бажає собі Союз Народів. Часописи доносять, що Желіговський захорював. Очевидно, є це політична хороба.

В Індії революційний рух росте. Страйк резширився з Бомбаю і Калькути на цілу провінцію. В Калькуті страйкує триста тисяч робітників. До страйку прилучились також всі школи вищі і середні. Напади на каси, почти і т. п. державні уряди повторяються чимраз частіше.

ВСЯЧИНА.

Ян довідомочь з достовірного джерела, в тих днях мають перевезти інтернованих козаків і старшин укр. армії з табору в Пикуличах до табору в Вадовицях. Ця вістка викликала в кругах укр. війська велике обурення, бо треба знати, що люде голі й босі. На місце Українців має прийти військо Балаховича з Щепюрна. Видко як на долоні, що ця заміна має політичні причини.

Вспівредантор „Впереді“, секретар У. С. Д. П. Іван Квасниця, якого арештували з початком січня польські військові влади, по більш як місячному сидженню в Х. Павільоні варшавської цитаделі, вивезений на Домбе.

Від вітїрна гостить в Перемишлі театр під управою Йосифа Стадника. Як зачуваємо, театральна дружина складається з перворядних сил артистичних і тому обов'язком нашого громадянства всіми силами піддержати театр матеріально, щоб дружина безжурно могла віддатись праці. Також наші села під Перемишлем, як Вільче, Перекопона, Пралківці, Острів, Коровники, Пикуличі, Горохівці і т. д. повинні довгі зимові вечери перевести в театрі. Тут на окраїнах мусимо показати, що ми Українці живемо в подавляючій більшости та що ми в силі удержати постійно граючий театр. Пам'ятаймо, що укр. театр це важний національний постерунок. Він мусить в нас грати при випроданій касі. Даймо в тім напрямі приклад самому Львовови, де як доносять часописи, театр грає дуже часто при порожних креслах.

В понеділок наше патріотичне жіноцтво з „Союза Українок“ віддало честь пам'яті Лесі Українки. Розписуватись про це не будемо, бо загально відомим є, що до чого наші жінки возьмуться, то все виходить гладко і гарно. Стараний реферат гр. Ціпановської, артистично виголошені деклямації гр. Вариводівної і гр. Зуба, глибоко подумане закінчення гр. Тишинської піднесли всіх на дусі. Це саме сказатиб і про вокальну часть, як артистичну продукцію гр. Галі Левицької і Ростовської та инчі точки концертової програми. Нема тижня, щоб наші жінки не дали знаку своєї праці. То уладять відчит, то чайний вечер, то патронують на забаві шкільної молоді. Навіть старі кавалери тиснуться до жіночого буфету та довго пальці облизують по смачних канапках і инчих кулінарних виробих наших жінок.

Др. Альфред Ензен: „Перелицьована Енеїда Котляревського“. За згодою автора з німецької мови переклав Павло Волянський. Перемишль 1921. Наиледом Народного Базару. Сторін 31.

Сими днями появилася під више наведеним заголовком книжечка, яка заслуговує на ширшу увагу нашого загалу. Розвідка ся була поміщена в оригіналі в збірнику в честь І. Франка з нагоди 40 літнього, ювілею виданім 1916 р. у Львові. Збірник сей не кождому доступний, а в році появи збірника через воєнні події наш ширший загал може і не звернув уваги на розвідку ученого Шведа про твір, від якого ми зачинаємо нову добу в нашій літературі. Тому повинні ми бути вдячні Народному Базареві за видання перекладу проф. Волянського особною книжечкою.

Для нас повинна бути кожда праця чужинця про Україну дуже цікава, хотьби через більшу імовірність об'єктивности. Про „Енеїду“ Котляревського говорить Ензен в своїй розвідці так: „бо його (Котляр) українська травестія має під кождом оглядом самостійну і оригінальну вартість, а по моїй гадці, перевисшав вона і культурно-історично і язиково тай естетично всі свої першовзори в європейській літературі“ (стор. 8).

Колиб так оцінив „Енеїду“ Українець, то не один читач мігби собі подумати, що ся оцінка стороннича. Ензенів однак сего не можна закинути і укр. громадянство повинно бути вдячне шведському вченому за те, що звернув увагу європейського вченого світа на

укр. твір. Обов'язком українського громадянства булоб познакомитися з сею розвідкою. А ще гарніше булоб, колиб по словах самого Бізена, его розвідка заохотила наших учених до дальших докладних дослідів над „Енеїдою“ Котляревського. Сам переклад гарний, а додані від перекладчика пояснення улекшать зрозуміння розвідки.
Др. Іван Мандюк.

Не пресовий фонд „Укр. Гол.“ зложили: Лабашевич Гнат Горбачі 100 м з коляди і 50 м від себе, Мациган 50 м, Е. Федевич 50 м, о. Борисевич 100 м, о. Малецький 50 м, о. Гук 30 м, о. Грицеляк 30 м, о. Ясеницький 50 м, Гр. Чухрай 10 м, М. Гальків 30 м, В. Кисіль 20 м, Мих. Манелюк 10 м, о. Винярський 30 м, М. Луцький 30 м, Захарій Сена 30 м, Ст. Шикул 30 м, Дм. Олеско 30 м, о. Ер. Моравський 50 м. — Через Адм. „Укр. Гол.“ надіслали: На зазив п. р. Гамчикевича в ч. 5 „Укр. Гол.“ С. Чичкевич 50 м, для рідні Яечника, а Дм. Винницький 100 м для академиків заграницю; Т. Захарій 600 м як святочна збірка учит. для академ. за границю; Чит. Просвіти Яксманич збір 200 м на Рід. Школу а 100 м для полонених, Гром. Тарнавка к. Канчуги 360 м на Рід. Школу, Т. Негребецька і Мандяківна на Рідну Шк. по 100 м і викликають на ту саму квоту; о. Волошинського в Давляві, С. Сапуна в Дрогобичі, суддю Свистуна в Устриках, упр. шк. Бірецького в Лобізві і Ф. Максимка в Лодині; Мод. Клопоуцак 150 м на Рід. Шк., о. Лесак 100 м.

Замість цвітів на домовину Марії Лавецької жертвують Стецкевичі 100 Мр. на Рідну Школу а 100 Мр на безробітних службовиків.

НА ДІСЛАНЕ.

Вправний інструктор пошукує лекції на село з низших класів гімназ. Зголошення з поданням умовин приймає Адміністрація під „Правник“

Звичайний Збір окружний Товариства „Взаїмна Поміч“ галицьких і буковинських учителів і учителок в Чесанові відбудеться дня **20. лютого 1921.** о год. 2. по полудні в домі Тов. „Просвіта“ в Чесанові з отсим порядком нарад: 1. Отворенне Збору; 2. Звіт з діяльності за минулі літа; 3. Вибір окружного Виділу; 4. Внесення членів. —
Іван Тогак. В. Крупа.

Подяка. Культурно-освітний відділ 1-ої Запорізької Бригади в Пичуличах складає п. І. Борисові і його Дружині щирю подяку за допомогу по улаштуванню школи для неграмотних. — Сот. Лугія, голова відд., хор. Притика, секр.

Р. Орленко-Прокопович, опер. співак, учитель сольового співу в Інституті музичнім ім. М. Лисенка даватиме в Перемишлі лекції співу, коли найдеться відповідне число учнів. Близкі пояснення і умовини у п. проф. гімн. Е. Форостини, Перемишль, Снігурського 12.

Іспитований дяк, що приготував до дяківського іспиту, зволить зголоситись *poste restante* Яворів ад Львів ч. 25.

Хто знавби щонебудь про Миколу Лучковського, мужа Марії Лучковської з Перемишля, котрий в маю 1915 р. виїхав з Перемишля фірою до Комарна до родини й від того часу загинув про него всякий слід, зволить повідомити Гр. кат. Уряд парох. в Перемишлі неоплаченою карткою.

Український Незалежний Театр Иос. Стадника. В середу 16. лютого с. р. Новинка! Премієра! „ОСІННІ СКРИПКИ“ песа на 5 дій І. Сурлучева (перлина репертуару найкращих російських театрів).

В четвер 17. с. м. другий гостинний виступ **М. Н. Садовського** в „НАЙМИЩІ“.

Початок 8. год. вечером. — Білети в Народній Торговлі Режисер: И. Стадник, черговий режисер: Г. Березовський, Декоратор: М. Кричевський.

Бувший старш. укр. армії, студ. вищ. курсу філософ. багає дати посаду, або роботу у Львові або на провінції. Зголошення Адмін. „Укр. Вістника“ Львів, ринок 10, для закордонця.

Др. Володимир Загайкевич
веде свою канцелярію при вул. Костюшка, в домі Міщанської Каси І. поверх.

Адвокат і оборонець в карних справах
Др. РОМАН СЕКЕЛА
веде канцелярію в Перемишлі при вул. Фредри ч. 6. партер. поперечна з ринку до лат. катедри

Субститут адвоката Дра Лозінського
адвокат **Др. М. Візель**
оборонець військовий
веде канцелярію в Перемишлі, при вул. Міцкевича ч. 2, І. поверх.

Дентистичний (зубний) заклад
Дра Степана Дмоховського
ул. Залізнична (Коллева) ч. 1.
приймає від 9—12 і 3—6.

Д. Кравт — дентист-технік, —
запризначений знавець судовий
в Перемишлі, Міцкевича ч. 3. — Виконує всі роботи в золоті, кавчуку і порцеляні по уміркованих цінах.

Regenerateur Машевського
одиноке добре средство проти свівинно волосся приготування з найліпших передвоенних середників. Можна набути тільки в антиці і дрогерії під „Звіздою“ вул. Францішканська 24

Насіння червоної конюшини
вільної від каньяки (перстенця)
доставляє і приймає до виміни за чищення на спеціальній машині (т. зз. КУСКУТА системи Ребера) до відділювання перстенця
Краєвий Союз Господарських спілок Львів
— вул. Зіморевича ч. 20. —
Ціни і услія на жадання.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
— „Краєвий Союз торговельний“ —
у ЛЬВОВІ,
поручає у всіх своїх складах
Богослужебні вина.
Кожде вино піддає хемічній аналізі і лише на тій підставі випускаєся в продаж. — Ціни відповідно до якості найдешевші.

Читайте і ширіть „Український Голос!“

„ВІДБУДОВА“

промислово-торггезельна Спілка є обмеженою порукою
Львів, вул. Словацького ч. 14.
доставляє: ремісничі знаряди, рільнічні машини, знаряди і насіння, кінські підкови, цвяхи, січкальні, кльонне начиння, сокири, пилки, ваги, осі до возів, коси й серпи, плуги, цемент, папу і дахівку.
Має власний **ЗАЛІЗНИЙ СІЛЕП**
— при вул. Трибунальській ч. 1. —

Позір! П. Т. Господарі і млинарі!
Шлії, нашильники, кантарі, ліци, шнури, линви, гурти і паси та інші поворозничі вироби з найлучшого чистого прядива достарчує по найнищих цінах

Поворозничя майстерня
Селянської механічної Ткальні
„ПОЛОТНО“

спілки з обм. пор. у Львові, ул. Городецька 95 або бюро ул. Зіморевича 20 (в домі „Сільск. Господаря“ Спішіть з замовленнями. При купні більшої кількості значний опуст. Також приймаєсь до виміни

Коноплі і лен

За коноплі і лен вимінюєсь (видаєсь) також готове полотно, цайги подвійної ширини, бархани і другі матерії доброї якості.

Найнищі ціни Найліпша якість.

УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ

в Перемишлі,
— вул. Костюшка 3. —

Приймає і виплачує щадничі вкладки щоденно з винятком неділь і українських свят в урядових годинах і опроцентує їх на 2% (Вкладкові книжочки „Української Щадниці“ мають пуліярну безпеку).
Уділює позички гіпотечні, вексельні і на підклад цінних паперів.
Всяких інформацій і друків уділяє канцелярія інституції.

Склеп Краєвого Союзу Молочарського
в Перемишлі, ул. Дворського ч. 5.
— поручає —

щодня свіже солодке і квасне молоко, сметану, сири, масло, бульби, бураки цвіклові, капусту, моркву, петрушку, яблока та інші харчеві середники.

Просьтесь ш. Громадянство поперти склеп Союзу численними замовленнями.

Гуртовна і деталічна продаж
ДРОГЕРІЯ
Аптічний склад і Перфумерія
МАГІСТРА ФАРМАЦІЇ
М. ЛЯВФЕРА в Перемишлі,
— МІЦКЕВИЧА 2. —

ОДИНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ
парцеляційне товариство

„ЗЕМЛЯ“

у ЛЬВОВІ, Ринок ч. 43.

Переводить парцеляції більших посілостей, інтабулює зараз купців за властателів куплених ними ґрунтів.
Має урядове уважненне до парцеляції. Приймає гроші на вкладки щадничі.
Дав інформації в справах парцеляційних.

З друкарні Кнолера і Сина в Перемишлі.

Готові церкви

і каплиці.

Церкви

з м'якого дерева відходять комплетно готові лиш до змонтовання на місци.

Приймаємо замовлення на готові церкви, виконані в наших варстатах по плянам архітекта Лушпинського.

В цілі управильнення продукції, дефінітивні замовлення просьтесь надсилати найдалше до 1. марта 1921. — Пляни, кошториси і інформації, уділює устно і письменно

Будівельно-промислове підприємство

„ТЕКТОН“

стов. з обмем. пор. Львів, вул. Зиблікевича 44. І. п.